Choceňačka s Beruškami miláčky švédského publika

CHOCEŇ/ **Miláčkem publika se na Mezinárodním festivalu dechových orchestrů ve Švédsku stala kapela Choceňačka i její věrný „doprovod" - mažoretky Berušky z Chocně a Moravan. Jako jediní zástupci z Čech, jako jediná kapela s mažoretkami a jako jediní, kdo neustále střídal oblečení, jsme tvrdě sváděli boj na břehu Vätternského jezera, v osmém největším městě Švédska, v Jönköpingu. Hájili jsme vždy nejen rodné město, ale v duchu i celou naši vlast ...**

ČAS PŘÍPRAV

Nebývá až takovou tradicí, aby dechové orchestry v naší republice koncertovaly ve vzdálenějších zemích než je Německo, Rakousko, Slovensko či Švýcarsko. Choceňačce se ale podařilo získat pozvání na Mezinárodní festival dechových orchestrů až ve Švédsku.

Když se o akci mluvilo někdy začátkem ledna, jen málokdo věřil, že se očekávaný slib vyplní. Najednou tu byl červen, který utíkal jako voda, bylo proto nanejvýš žádoucí razantně přistoupit k přípravám na festival. Poslední týden před odjezdem se dennodenně zkoušelo na nádvoří zámku - jednou s mažoretkami pochodové sestavy, jindy zpěv. Druhou složkou příprav byla organizace celého festivalu. Protože se jednalo o nejdražší akci a organizátoři nepřispívali na žádný orchestr ani korunou, oslovili jsme sponzory a připravili pro ně rozsáhlý reklamní projekt. Ve Švédsku pak bylo nutné vyjednávat ubytování, stravování - zvlášť snídaně a obědy, navíc komunikovat s pěti lidmi najednou. A tak pro ty, kteří veškerou práci zajišťovali, byla zaslouženým odpočinkem až cesta autobusem.

DALEKÁ POUŤ

Startovalo se v pondělí 30. června před osmou hodinou a náš autobus si to uháněl na Prahu, hraniční přechod Cínovec, dálnicí na Berlín a Rostock. Tam končila suchozemská část trasy a během večerních hodin se náš autobus spolu s dalšími stovkami aut a železničních vagonů musel nalodit na trajekt, aby překonal Baltské moře. Patnáct minut před jedenáctou, naprosto včas, se paluba lehce zachvěla a nastal toužebně očekávaný odjezd směr švédský přístav Trelleborg. Zakotvit jsme měli druhý den o půl sedmé, čekalo nás tedy necelých osm hodin plavby. Asi mírné pohupování lodi a předešlá úmorná cesta autobusem způsobily u většiny lidí časné zavírání očních víček. Usínalo se v dosti nezvyklých polohách, přičemž největší popularitu si vydobyl náš tubista Karel Hanus. Ten podřimoval jako většina dalších pod stolem v restauraci, z dálky ale připomínal faraóna se zkříženýma rukama jakoby střežíc svou hrobku. V tomto případě však Karel hlídal svůj tajný kufřík plný jídla.



KONEČNĚ VE SKANDINÁVII

Na lodi začal ruch zase brzy zrána, za svítání. Skrz okna lodi neprokukovalo sluníčko, naopak tmavými mraky se spouštěly i kapky deště. Blížili jsme se k přístavu, cesta pokračovala z Trelleborgu opět autobusem necelých tři sta kilometrů do Jönköpingu. V úterý 1. července kolem jedenácté, tedy po 27 hodinách cesty, jsme definitivně stanuli na skandinávské půdě, v osmém největším městě Švédska proslulém muzeem zápalek, v Jönköpingu. Počasí nás však přivítalo nevlídnou tváří, snad takovou, jakou nad Skandinávií často ukazuje. Nás ale nemohlo odradit od toho, abychom podali skvělý výkon a nechali si zkazit náladu. Ubytovali jsme se ve škole Kungsängskolan spolu ještě s jedním dánským orchestrem, snídaně se podávaly na opačném konci města v kostele Pingstkyrkan, obědy v jedné restauraci přímo v centru, kde bylo připraveno speciální menu. Ještě ten den jsem se osobně setkával s organizátory festivalu, projednávali jsme, kde se bude hrát, co dělat, když mraky neustoupí.

A FESTIVAL ZAČAL ...

Ve čtvrtek 3. července začal onen pátý Mezinárodní festival dechových orchestrů i letos spojený s hudební konferencí Wasbe. Konferenci i festival pořádaly dva různé subjekty, různí organizátoři, ale ve všem se obě akce doplňovaly. Dostaveníčko do Jönköpingu si dalo na 25 orchestrů, mezi nimi i kapely z Japonska, Kanady, Velké Británie, více zástupců mělo domácí Švédsko, ale i Dánsko, neztratily se ani Čechy, které ovšem zastupovala jen Choceňačka a Berušky. Denně nás čekaly dva tři koncerty, naše první vystoupení u radnice bylo z nepříznivě počasí přeloženo do kostela Pingstkyrkan. Mnoho lidí v hledišti pravda nebylo, mnohem více jich potom lemovalo ulice města při našem průvodu. Přes několik křižovatek, kde nám i autobusy dávaly přednost, jsme klikovali, policejní eskorta vždy naznačovala cestu. Hrálo a pochodovalo se téměř hodinu, střídal se pochod za pochodem, stíhalo se i několik tanečních variací. Pro lidi pastva pro oči a nezapomenutelný zážitek, pro nás pocit dobře vykonané práce a vědomí, že se všechny přípravy na festival nyní zužitkovaly. Ještě ten den, v devět hodin večer, nás čekala „Förshow" opět v kostele Pingstkyrkan.

Následující den, v pátek 4. července, bylo na seznamu jak dopolední vystoupení v centru města, tak i odpolední průvod v městečku Eksjö, vzdáleném asi hodinu jízdy autobusem. Počasí stále ukazovalo svou nevlídnou tvář, zlepšení a oteplení mělo dle předpovědi přijít až na sobotu, kdy nás čekal ten nejdůležitější koncert.

POSLEDNÍ DEN PLNÝ VYSTUPOVÁNÍ

Sobota 5. července totiž představovala dopoledne dva přípravné koncerty, odpoledne pak průvod městem, Tattoo a závěrečný monster koncert. Choceňačka vystupovala na Tattoo koncertu jako druhá a za dvacet minut odehrála pět skladeb. Začínalo se spolu s mažoretkami Dixi pochodem Willy Langeho, pak zazněla ve světě dobře známá polka Jaromíra Vejvody Škoda lásky. Poslední skladba patřila velkým mažoretkám pod vedením kapitánky Aleny Balcarové, na pultkách s notami se v tu chvíli objevila samba „Brazil" Ary Barrosa. Právě za tuto skladbu jsme sklidili ten největší potlesk, který neutichl ani za zvuků pochodu Šly panenky při našem odchodu.

V tu chvíli nás čekal už jen závěrečný monster koncert. Ve čtvrt na pět už před všemi diváky stálo pět kapel z rozličných koutů Evropy, jejíž členy v tu chvíli spojovaly tři povinné skladby, které měly za několik okamžiků zaznít. Pod taktovkou jediného dirigenta se pak téměř ze 150 nástrojů linuly tóny jak tradičních Amazing Grace a Highland Cathedral, tak i Olympic Spiritu Johna Williamse. Těžko říci, jestli Choceňačka přispěla svou troškou do mlýna, když vedle stály mnohonásobně početnější soubory, ale je pravda, že se jednalo alespoň o velikánskou zkušenost. Náš pobyt ve Švédsku se zkrátil už jen na několik hodin, o desáté večerní nastartoval náš autobus motor a pomalu jsme mířili k domovu. Čekalo nás „jen" 22 hodin cesty, nejprve trajekt do Dánska, pak do Rostocku a zbytek cesty přes Německo až do Čech opět autobusem.

PODĚKOVÁNÍ

A co říci závěrem? Do všech možných kronik i deníčků se asi určitě zlatým písmem vepíše, že první červencový týden roku 2003 se kapela Choceňačka a mažoretky Berušky plavily přes Baltské moře dalekou cestou do Švédska, aby tam hájily a tvrdě bojovaly za barvy našeho města i celé České republiky. Jsem si jist, že pokaždé, když uslyšíme jméno tak přenádherné země, jakou Švédsko rozhodně je, vybaví se nám spousta krásných zážitků a vzpomínek.

Kamil Bureš
Přímý účastník zájezdu
FOTO archív souboru

Kdo se na úspěchu vyslanců české kultury podílel?

V první řadě obrovské poděkování patří sponzorům akce, kteří jsou jmenováni na internetových stránkách kapely *(http://www.chocenacka.wz.cz)* a jejich loga se také blyštila na šerpách našich mažoretek. Je nutné zmínit, že se celá akce konala za finanční podpory Ministerstva kultury ČR. Všem dalším, kteří se nás rozhodli podpořit, patří také poděkování. Dále bych touto cestou chtěl poděkovat řidičům jedné hradecké dopravní firmy, kteří s námi najezdili během našeho výletu 2 707 km. Dík patří i mažoretkám, zejména jejich umělecké vedoucí Aleně Balcarové, která cvičí nejen své svěřenkyně, ale připravuje i kapelu na různé pochodové sestavy. Za vzorné odehrání všech skladeb bych chtěl poděkovat také kapele pod vedením kapelníka Jiřího Šimka. Jedině tak jsme mohli ve Švédsku předvést jak klasickou českou polku, valčík a pochod, ale přecházet i do rytmů tanga, foxtrotu i exotické samby. Zprvu jsme si sice nemohli zvyknout na to, jak dávají či spíše nedávají chladní Severané najevo svoje pocity, ale závěrečným Tattoo koncertem jsme měli jasný důkaz, že jsme se stali miláčky publika. Týden ve Švédsku pro nás tedy znamenal jak nové zážitky a dobrodružství, tak i podněty pro další práci. Bůh ví, kdo se do Švédska ještě kdy podívá, Bůh ví, kam se kapela s mažoretkami podívá následující sezónu. Jisté ale je, že teď na první zářijový víkend čeká Choceňačku s Beruškami zájezd do německého Böselu a tam účast na Evropských dnech hudby.

SPONZOŘI ZÁJEZDU: MINISTERSTVO KULTURY ČR, STORA ENSO PRAHA, s.r.o., STAVBY SILNIC A ŽELEZNIC, a.s., CHOCEŇSKÁ MLÉKÁRNA, spol. s.r.o., ECOS CHOCEŇ, s.r.o.

-kb-